

Που κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου ξαπλώνονται πανώρια
 Νὰ ἰδῶ καὶ τὴν πεντάμορφη τὴ γαλανὴ ἀδερφοῦλα
 Τῆς Μάνας μας ...
 Καὶ μὲ τρεμουλά τῆς ψυχῆς, μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια,
 Γλυκά, μὲ δάκρυα τρέμουλα, νὰ ἰδῶ καὶ τὴν Καλὴ μου.

(1899)

† ΑΓΗΣ Γ. ΠΑΣΕΓΙΑΝΗΣ

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ

ΜΕΤΑ τὸν ἑσπερινὸν ἀνελθοῦσα εἰς τὸ μικρὸν κελλίον τῆς ἡ-
 γουμένη καὶ λαθοῦσα μίαν σύνοψιν ἐκ τοῦ ξυλίνου τραπεζίου
 τῆς, ἐκάθησε παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ ἤρξατο ἀναγι-
 νώσκουσα χαμηλοφώνως. Ἐφαίνετο μόλις τεσσαρακοντούτης
 καὶ μολταῦτα τριῖες τινὲς ἐκφεύγουσαι τῆς καλύπτρας τῆς ἦσαν ἀργυραῖ,
 βαθεῖαι δὲ ρυτίδες ἡλλάκουσιν τὴν ἰσχνὴν καὶ ὠχρὰν μορφήν τῆς, μάρτυρες
 ἴσως μεγάλης τινὸς θλίψεως κρυπτομένης ὑπὸ φαινομενικῆς γαλήνης, ἥτις
 προσέδιδεν εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῆς τοὺς γλυκεῖς ποίαν τινα ἔκφρασιν μαρ-
 τυρικῆς ἀγιότητος.

Αἶφνης διακόπτει τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐκστατικὴ ἐν ἀπολαυστικῇ ἀκίνη-
 σία τείνει τὸ οὖς δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς τῆς, δι' ὅλων τῶν αἰ-
 σθησέων τῆς, ἀκροᾶται μὲ τὸ στόμα ἡμιάνοικτον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλα-
 νεῖς. Τί ἤκουσεν ἄρά γε; Μὴ ἐν τῇ ἀρχομένη νυκτὶ ἀκοῇ τὸν ἑσπερινὸν
 ὕμνον τῶν ἀγγέλων πρὸς τὸν Θεόν;

Παρὰ τὸν ὑψηλὸν τοῖχον τοῦ κηπαρίου διέρχεται ἡ μεγάλη ὁδὸς ἡ φέ-
 φουσα πρὸς τὴν πόλιν· κατ' αὐτὴν δὲ τὴν στιγμὴν θὰ διαβαίνει οἰκογένειά
 τις, διότι ἀντήχησάν κραυγαὶ βρέφους κλαίοντος. Τὸ ἀπλούστατον αὐτὸ
 ἄκουσμα προξενεῖ τὴν ἄφατον αὐτὴν ἀγαλλίασιν εἰς τὴν Μοναχὴν; Ἐφ'
 ὅσον αἱ κραυγαὶ ἀπομακρύνονται διακεκομμένοι καὶ μονότονοι διασχίζου-
 σαι τὴν ἑσπερινὴν ἡρεμίαν, τόσον αὕτη ἐντείνει τὴν προσοχὴν ὥς ἵνα μὴ
 ἀπωλέσῃ τὴν ἐλαχίστην δόνησιν ἐκ τοῦ προσφιλοῦς ἤχου. Ὅταν δὲ ἔπαυ-
 σαν πλεόν ἀκούμεναι, ἐκείνη ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὥσπερ
 ἀκρωμένη πάντοτε, ἐνῷ ἄρα δάκρυα ἐκυλίνοντο βραδέως ἐπὶ τῶν πα-
 ρειῶν τῆς.

Κατόπιν στηρίξασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ψυχρῶν κιγκλίδων τοῦ μικρο-
 σκοπικοῦ τῆς παραθύρου, ἔρριψε τὸ βλέμμα μακρὰν ὑπεράνω τοῦ κήπου,
 ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τινος μεμακρυσμένης γωνίας τοῦ ὀρίζοντος,
 ὅπου ὡς σκιά, ἐφαίνετο ἀναδυομένη ἐκ τοῦ ὕδατος κορυφὴ νησίδος. Ἦτο
 τὸ προσφιλὲς σημεῖον εἰς ὃ ἀπὸ δώδεκα περίπου ἐτῶν, βυθίζει κατὰ πᾶ-

σαν νύκτα τὸ βλέμμα. "Οτε αἱ λοιπαὶ καλογραφαὶ ἐπωφελοῦμεναι τῶν ὀλίγων ὥρων τῆς ἀναπαύσεως κοιμῶνται, αὕτη ἄγρυπνος ἐρεϊδύουσα τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων, βυθίζει τὸ βλέμα ζητοῦσα ν' ἀνακαλύψῃ ἐν τῷ σκότει τὸ τρέμον φῶς ἐνὸς φάρου. Τὸ ἀμφίβολον ἐκεῖνο φῶς, ὅπερ ἐκ τῆς ἀποστάσεως μόλις δύναται νὰ διακρίνῃ, εἶναι ἡ σκιά, τὸ φάσμα τοῦ παρελθόντος τῆς· ἐξ αὐτοῦ ἀρύεται τὴν δύναμιν διὰ τὴν ἐπιούσαν. Πόσα τῇ ἐνθυμίζει!

Ἴδου ὁ μικρὸς οἰκίσκος δεξιᾷ τοῦ φάρου ἡμιεκρυμμένος ὀπισθεν πελωρίου ροδωνιάς φαίνεται ὡς ἡ φωλεὰ αὐτῇ τῆς εὐτυχίας· εἶναι κατοικία τοῦ ἐπιστάτου τοῦ φάρου, ὅστις κατοικεῖ μὲ τὴν νεαρὰν σύζυγόν του καὶ τὸ μικρὸν τέκνον των. Καὶ εἶναι πράγματι πολὺ εὐτυχεῖς· βεβαίως δὲν ζοῦν πολυτελῶς, ἀλλ' ἀρκοῦνται εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἀγάπης των, διὰ τοῦ μαγικοῦ πρίσματος τῆς ὁποίας τὰ πάντα βλέπουσι ρόδινα, τὰ πάντα τοῖς προσμεριδιῶσι.

Πόσα ὄνειρα χρυσᾷ δὲν ἐπλαττον καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων εἰς τὸν μικρὸν ἐξώστην των διὰ τὸ ξανθὸν ἀγοράκι, εἰς τὸ ὁποῖον συνεκέντρωσαν ὅλην τὴν στοργὴν των· καὶ ἦτο ἄξιον τῆς λατρείας αὐτῆς τὸ ἀγαπητόν των παιδάκι. Πόσον ἐλαμπον τὰ ἄθωα παιδικὰ μάτια του ὅτε κατέρυθρον ἐκ τῆς χαρᾶς προσέφερεν εἰς τὴν μητέρα του τὸ πρῶτόν του δῶρον ἀγορασθέν ἀπὸ τὰ πρῶτά του χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ δύο ἔτη συνέλεξε λεπτὸν πρὸς λεπτόν διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον. Πόσον εὐτυχὴς ἦτον ἡ μητέρα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ μὲ ποίαν συγκίνησιν τὸ ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς!

Καὶ τὰ χεῖλη τὰ ξηρὰ τῆς Μοναχῆς καθιστάμενα καὶ αὖθις τρυφερὰ εἰς τὴν χάριεσσαν αὐτὴν ὀπτασίαν διανοίγονται εἰς μειδιᾶμα θὰ ἐλεγέ τις εὐτυχές!

Ἀλλοίμονον! οὐδόλως ὑπωπτεύετο τότε πόσον ἐγγὺς ἐνὶ ὄρειεν ἡ συμφορὰ.

Νύκτα τινὰ καθ' ἣν ὁ ἄνεμος ἐμαίνετο καὶ ἡ θάλασσα ἀγρία ἠπειλεῖ νὰ παρασύρῃ τὸν φάρον, ἀφυπνίσθησαν ὑπὸ κραυγῶν μεμακρυσμένων· ἦσαν κραυγαὶ ἀγωνίας, κραυγαὶ πνιγομένων καλούντων εἰς βοήθειαν. Κατῆλθον εἰς τὴν παραλίαν καὶ εἶδον ἐν τῷ σκότει μόλις διαφαίνόμενον πλοιάριόν τι παλαιὸν πρὸς τὰ πελώρια κύματα. Ἡ θύελλα τὸ εἶχε ρίψῃ ἐπὶ τινος ἐκ τῶν δύο ὑφάλων τῶν ἐκεῖ πλησίον εὕρισκομένων· καὶ κατ' αὐτὴν ἴσως τὴν στιγμὴν θὰ κατεβυθίζετο συμπαρασύρον καὶ τὸ δυστυχὲς πλήρωμα τὸ ὁποῖον ἐκραύγαζεν ἀπεγνωσμένον.

— Ἄννα, εἶπεν ὁ σύζυγος, θὰ ὑπάγω νὰ τοὺς βοηθήσω, δὲν εἴμπορῶ νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ πνιγοῦν μὲ τὰ χεῖρια σταυρωμένα.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ κάμης τίποτε μὲ αὐτὴν τὴν τρικυμίαν. Ἡ βαρκοῦλά μας εἶναι τόσον μικρὴ, ποῦ δὲν θὰ ἀνθέξῃ οὔτε στὰ μισὰ εἶναι τρέλλα καὶ νὰ τὸ συλλογίζῃσαι.

— Εἶναι μικρὴ ἀλλὰ στερεά, ἔπειτα ὁ καιρὸς εἶναι τῆς ξηρᾶς, ὥστε δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ· μείνε ἡσυχος. Καλὰ θὰ ἦτο νὰ εἶχα καὶ ἓνα δευτερο χέρι, ἀλλὰ ἕως ὅτου τρέξω εἰς τὴν πόλιν νὰ ζητήσω βοήθειαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ πνιγοῦν.

— Ὅθι ἔλθω ἐγὼ μαζὺ σου μπαμπᾶ, εἶπεν ὁ Πέτρος ὀκταετὴς ἤδη, εἰ-
ξεύρω νὰ κρατῶ τὸ τιμόνι καὶ εἴμπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω.

— Μὴ τὸ ξαναπῆς παιδί μου, εἶπεν ὁ πατὴρ αὐστηρῶς· εἶσαι πολὺ μικρὸς ἀκόμη· θὰ ὑπάγω μόνος μου καὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον· ἄλλως τε συνεμερίζετο κατὰ βάθος τὴν πράξιν τοῦ συζύγου της· ἡ καρδία της τῆς ἔλεγεν· διὰ τὸν ἡγάπα ὀλιγώτερον τοῦ λοιποῦ, ἐὰν δὲν ἐφέρετο ὅπως ἐφέρθη.

Προσηλωμένη εἰς τὴν ἀκτὴν, ἀκολουθεῖ ἀγωνιωδῶς τὴν μικρὰν λέμβον διὰ τοῦ βλέμματος, ἀφίνουσα κραυγὴν τρόμου ὁσάκις ἐξηφανίζετο ὀπισθεν πελωρίου τινὸς κύματος.

— Παιδί μου Πέτρε, τρέξε μίαν στιγμὴν εἰς τὸ σπίτι νὰ φέρῃς τὸ κανδύλι τῆς Παναγίας νὰ τὸ χύσωμεν εἰς τὴν θάλασσαν ἵσως καὶ ἡμερεύσῃ.

Ἄλλ' οὐδεὶς ἦτον ἐκεῖ. Ὁ μικρὸς ἐπωφεληθεὶς τοῦ σκότους, εἶχε πηδήσει κρυφὰ εἰς τὴν λέμβον ὅτε ἐξεκίνηει, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν πατέρα του.

Αἱ φωναὶ τῶν ναυγίων ἦσαν τώρα ἀσθενέστεραι· μόλις ἀκούομεναι ἐν τῇ τρομερᾷ βοῇ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς θαλάσσης, ἔως ὅτου ἔπαυσαν ἐντελῶς.

Ἴσως ἐσώθησαν καὶ ἔρχονται τώρα μὲ τὴν λέμβον. Ἀλλὰ μάτην ἀναμένει ἐρευνῶσα τὰ μελανὰ ὕδατα μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμέτρως ἀνοικτούς, διάδροχος ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τρέμουσα. Οὐδεὶς ἐπιστρέφει. Ἡ λέμβος δὲν ἐπέστρεψε πλέον. Ἡ θάλασσα ἡ ἀδηράγος τὰ πάντα εἶχε καταδροχίσει, τὰ πάντα ἐξαφανίσει ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας. Μόνον τὴν ἐπαύριον ἐδέχσε νὰ ἀποδώσῃ μερικὰ πτώματα εἰς τὴν ξηρὰν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ τοῦ ἀτυχοῦς ἐπιστάτου τοῦ φάρου.

Ἡ τάλαινα σύζυγος του, ἡμιπαράφρων, ἔφυγε μακρὰν τοῦ μέρους ἐκείνου ὅπου εἶχε τόσον εὐτυχεῖς ὅσον καὶ ὀδυνηρὰς ἀναμνήσεις· πωλήσασα τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ ὀλίγα κτήματά της, κατέφυγεν εἰς τὴν μονὴν τῆς ἀπέναντι νήσου, ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ τὴν λήθην εἰς τὴν θρησκείαν.

Καὶ τώρα, μετὰ δώδεκα ὅλα ἔτη ἀναπολοῦσα τὸ μακρυνὸν ἐκεῖνο δρᾶμα, ἡ τάλαινα γυνή, λησμονεῖ τὴν Μοναχὴν τὴν ἁγίαν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις μίσους, δὲν δύναται νὰ καταστείλῃ κραυγὴν ὀρᾶς κατὰ τῆς κλεπτρίας τῆς εὐτυχίας της, τῆς δημίου τῆς ὑπάρξεώς της!

Ἡ καταιγὶς πρὸ μιᾶς ὥρας μαίνεται καὶ πρὸ τοῦ ἰδίου παραθύρου της ἡ Ἡγουμένη παρατηρεῖ ἀνήσυχος ὅτε μὲν τὸν οὐρανὸν, ὅστις εἶναι καταμέλανος, ὅτε δὲ τὴν θάλασσαν ἣτις κυτᾷ μηχανωδῶς ἐπὶ τῶν πλαγίων τοίχων τῆς Μονῆς. Ἀναπολεῖ φρικτωσά τὴν ἀποφράδα ἐκείνην νύκτα καὶ τὰ χεῖλη της ψιθυρίζουν δεήσεις διὰ τοὺς δυστυχεῖς θαλασσοπόρους.

Αἶφνης λέμβος τις ἐμφανίζεται καὶ χάμπει τὸ ἄκρον τῆς ἀκτῆς κατευθυνομένη πρὸς τὸν ὀρμισκόν· τὸ ἱστίον της κατεσχισμένον ἔχουσα, μετὰ πολλοῦ κόπου κατῴρθησε νὰ προσορμισθῇ. Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως διέφυγε τὰ χεῖλη τῆς μοναχῆς, ὅτε εἶδε τοὺς ἐν αὐτῇ ν' ἀποβιβασθοῦν εἰς τὴν ξηρὰν. Ἦσαν δύο νέοι χάριν κυνηγίου ἐλθόντες ἐκ τῆς ἀντιπέραν ἀκτῆς καὶ ἕνεκα τοῦ καιροῦ ἀναγκασθέντες νὰ ζητήσουν ἄσυλον εἰς τὴν Μονὴν ὡς μὴ ὑπάρχοντος ἐκεῖ πλησίον κανενὸς ἄλλου καταφυγίου.

— Καλῶς ὀρίσατε, τέκνα μου, τοῖς εἶπεν ἡ ἀγαθὴ γυνή· καὶ τοι δὲν ἐπιτρέπεται ἐδῶ ἡ εἴσοδος εἰς ἄνδρας, ἐν τούτοις δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς ἀφῶμεν ἔξω μὲ αὐτὸν τὸν κατακλυσμόν.

— Μόνον νὰ παύσῃ ἡ βροχή, ἁγία μητέρα μου, εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν,

ἐνῶ ἡσπάζετο εὐγνωμόνως τὴν χεῖρα τῆς Ἠγουμένης. Τοὺς ὠδήγησεν εἰς ἓν δωμάτιον ἐπέχον τόπον αἰθούσης ὅπου ὑπῆρχε καλὴ πυρὰ ὅπως θερμανθῶσι καὶ στεγνώσωσι. Μία δὲ καλογραῖα τοῖς ἐκόμισεν ἀνὰ ἓν κύπελλον τείους ὅπως συνέλθωσι.

Ἐκ τοῦ δωματίου τῆς ἡ Ἠγουμένη ἡδύνατο νὰ βλέπῃ ἐκ τῆς ἡμιανοῖκτου θύρας τοὺς δύο ξένους, οἵτινες καθήμενοι παρὰ τὴν πυρὰν συνδιελέγοντο.

Καὶ οἱ δύο ἦσαν εὐαρέστου φυσιογνωμίας, ἀλλ' ὁ νεώτερος εἰκοσαετής περίπου, ξανθὸς καὶ εὐρωστὸς νεανίας, μὲ φαιοπρασίνους ὀφθαλμούς, εἰλκυε περισσότερον τὴν προσοχὴν τῆς. Ἐσκέπτετο ὅτι ἂν ἐξῇ τῶρα τὸ τέκνον τῆς θὰ ὁμοίαζε πολὺ μὲ τὸν νέον τοῦτον, τοῦ ὁποίου θὰ εἶχε καὶ τὴν ἡλικίαν· ἡσθάνετο δὲ ἀκατάσχετο, ἐπιθυμίαν νὰ τὸν σφίξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Πόσον θὰ ἀνησυχήσουν εἰς τὸ σπίτι σου, Ἀλέκο, ἔλεγεν οὗτος εἰς τὸν σύντροφόν του· ὅταν σοῦ ἔλεγα νὰ φύγωμεν ἐνωρίτερα δὲν μὲ ἤκουες.

— Οὐφ! δὲν μ' ἀφίνεις, καυμένε· καλλίτερα νὰ συνειθίζουν. Δὲν εἰξεύρεις πόσον σὲ ζηλεύω ποὺ εἶσαι αὐτεξούσιος· σὺ δὲν ἔχεις κανένα εἰς τὸ κεφάλι σου νὰ σοῦ λέγῃ, πότε θὰ φάγῃς, πότε θὰ ἐξέλθῃς, πότε θὰ κοιμηθῇς κλπ.

— Εἶσαι τρελλός, φίλε μου· ἐγὼ ἔδίδα ὅλην τὴν ἐλευθερίαν μου, τὴν ὁποίαν ζηλεύεις τόσο, καὶ δὲν εἰξεύρω τί ἄλλο ἀκόμη, διὰ νὰ εἶχα μίαν οἰκογένειαν, μίαν μητέρα νὰ περιμένῃ μὲ συγκίνησιν τὴν ἐπάνοδόν μου ὅταν λείπω, καὶ νὰ μὲ μαλῶνῃ κάποτε ὅταν κάμνω ἀταξίας.

— Ἡ ἡγουμένη ὠχροτάτη ἀκροᾷται τῶν τελευταίων αὐτοῦ λέξεων· τὴν συγκινεῖ βαθύτατα ὁ νέος ἐκεῖνος ὅστις, ὡς αὐτή, δὲν εἶχε κανένα εἰς τὸν κόσμον.

— Τὴν ἐνθυμοῦμαι ἀμυδρῶς, ἐξηκολούθησε, τὴν καλὴν μου μητεροῦλα· ποτὲ δὲν μὲ ἐμάλωνε, καὶ ἦτον τόσο ὠραία, πρὸ πάντων ὅταν ἐφοροῦσε ἓνα περιδέραιον μὲ ψεύτικα κοράλλια, τὸ ὁποῖον τῆς ἐχάρισα ἐγὼ μὲ τὰ πρῶτά μου χρήματα, ὅταν ἦμην ὀκταετής. Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νεανίου ἐξέφραζον πολλὴν τρυφερότητα καὶ θλίψιν λέγοντος ταῦτα.

— Ἄν ἦμην ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου, φίλε μου, θὰ ἔκαμνα τὸν κόσμον ἄνω κάτω διὰ νὰ τὴν εὕρω, καὶ θὰ ἐπετύγχανον.

— Ἀλλοίμονον! ἤρχισα νὰ ἀπελπίζωμαι, διότι ἂν ὅπου ἀπέθανεν ὁ προστάτης μου, πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν, καὶ ἡδυνήθην νὰ ἐπανέλθω εἰς τὰ μέρη ταῦτα, εἰς οὐδὲν ἄλλο κατέγινα, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ τὴν ἀναζητῶ πανταχοῦ, εἰς ὅλας τὰς νήσους, ἀλλ' οὐδὲν κατορθώσας, ἤρχισα ἤδη ν' ἀπελπίζωμαι ὅτι ζῇ. Δὲν ἔχω καὶ πολλὰ τεκμήρια ἄλλως τε. Αἱ ἀναμνήσεις μου εἶναι τόσο ἀμυδραί, δὲν ἐνθυμοῦμαι μήτε τὸ οἰκογενειακόν μου ὄνομα, οὔτε τὴν νῆσον ἐν ἣ ἑγεννήθην, διότι ὁ θεὸς πατήρ μου οὐδὲν καὶ αὐτὸς ἡδυνήθη νὰ μάθῃ περὶ τῆς οἰκογενείας μου.

Ὡς καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπον, ὅτε μὲ εὗρεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Αἰγαίου προσκεκολλημένον ἐπὶ τῆς ἀνεστραμμένης λέμβου μας, ἦμην ὡς παράτρων ἐν τοῦ τρόμου καὶ τῆς κοπώσεως. Καὶ ὅτε συνῆλθον, εἶχα χάσει ἐντελῶς τὴν μνήμην. Κατόπιν, σιγὰ σιγὰ, μὲ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου, ἤρχισα νὰ ἐνθυμοῦμαι μερικὰ ἐκ τοῦ παρελθόντος μου· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ συγκεχυμένως·

Ἐνθυμοῦμαι ὅμως κάλλιστα, ὅτι εἶδον τὸν πατέρα μου πνιγόμενον, ἐνῷ προσεπάθει νὰ σώσῃ ἓνα δυστυχῆ ναυαγόν. Κατόπιν μίαν ἡμέραν αἴφνης, ἀκούσας τυχαίως τὸ ὄνομα Ἀννα, ἀνεσκίρτησα ἐνθυμηθεὶς ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τῆς μητρός μου.

Ἡ Ἐγουμενὴ ἀκρωμένῃ πάντοτε, κατέστη πελιδνὴ καὶ μολονότι οἱ πόδες της κλονίζονται, διευθύνθη πρὸς τὴν αἴθουσαν. Ἐλαβε τὴν κεφαλὴν τοῦ νεανίου μὲ τὰς τρεμούσας χεῖράς της καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς :

— Πῶς σὲ λέγουν, τέκνον μου ; ἡρώτησε μὲ φωνὴν σθεννυμένην· εἶπέ μου ὅτι σὲ λέγουν Πέτρον ; δὲν εἶναι ἀληθές ;

— Μάλιστα μῆτέρ μου, ἀλλὰ πῶς ! μὲ γνωρίζετε ;

— Παιδί μου ! εἶσαι τὸ παιδί μου ! ἀνέκραξεν ἑξαλλὸς ἡ μοναχὴ καὶ μὴ δυναμένη νὰ προσφέρῃ ἄλλο τι, ἔσφιγγε μόνον τὴν προσφιλεῖ κεφαλὴν, ἐπαναλαμβάνουσα μέσῳ τῶν θαυμάτων της : Παιδί μου, χαμένο μου παιδί !

Ἐνῷ ἡ θάλασσα κτυπῶσα τοὺς τοίχους τῆς Μονῆς, ἐφαίνετο ὅτι τῆς ἔλεγε :

— Βλέπεις ; σοῦ τὸ ἔφερα πάλιν τὸ παιδί σου· σοῦ ἐπῆρα ἓνα νήπιον σχεδόν, καὶ σοῦ ἀποδίδω ἓνα ὠραῖον καὶ εὐρωστον ἄνδρα ! Δὲν θὰ μὲ καταρᾶσαι πλέον !

Σῆρος τῇ 30 Αὐγούστου 1900.

ΜΑΡΙΑ Θ. ΧΡΥΣΗ

Ο ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ ΚΙ' Ο ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ

Στὴν κ. Μαρία Κ. Παλαμᾶ.

- Πιὸς τέτιαν ὥρα μὲ ξυπνάει
Ἀπὸ τὸν ὕπνο τὸ φριχτό ;
- Θαυμένος ἔχεις τριχρονιάσει
Τὰ κόκκαλά σου ἀναζητῶ.
- Ἐένε δὲν μ' ἔλυωσε τὸ χῶμα
Τὰ κρίματά μου εἶπαν βαριά.
- Ἀχ, ἔνοια σου καὶ δὲ θὰ νοιώσεις
Τὴ βροντερή μου σκεπαριά.
- Σπλάχνον ἀγόρι μου στὸν κόσμο
Ἀφῆσα νόθο κι' ὀρφανό.
- Σκληρὲ τὸ φάσμα του σὲ φρίττει
Καὶ μὲς στὸν ὕπνο τὸ στερνό.
- Σκάψε τὸ χῶμα, νεκροθάφτη,
Στὰ λόγια αὐτὰ μὴ σπαρταρεῖς
Κι' εἰν' ὁ πατέρας σου στὰ βάθη
Ποῦ κολασμένο θάν τὸν βρεῖς.

ΣΩΤΗΡΗΣ Ε. ΣΚΙΠΗΣ